

“Gràcies a ella soc qui soc avui”

Després de veure la seva imatge ahir a l'ARA, la dona que rep consol a la fotografia vol explicar com la Maria Major va canviar-li la vida

27/08/2017 00:00

“Gràcies a ella soc qui soc avui” / ALEJANDRO GARCÍA / EFE

Ahir vaig detectar que l'ARA publicava una fotografia meva per il·lustrar un article de l'economista Miquel Puig sota el títol “En estat de xoc”. M'agradaria fer-vos arribar la història que hi ha darrere de la fotografia, on aparec abraçada i fent un petó a la que va ser la meva professora. Aquesta és la meva història:

Soc la Hanan el Yazidi Tadmori. Vaig arribar a Espanya fa més de 16 anys. Llavors en tenia 14, que és una edat crítica en general, però sobretot en el nostre entorn i en una situació com la meva. El que solen fer els pares és deixar la canalla d'aquesta edat a casa i no apuntar-los a l'escola. Entre altres motius, perquè és impossible que puguin seguir una trajectòria de formació com cal: els queden tot just dos anys per acabar l'ESO i no saben ni l'idioma del país on acaben d'arribar. En el cas de les noies, a més, perquè si es queden a casa tenen més possibilitats de casar-se aviat i tenir fills (l'objectiu clar és la procreació).

A casa meva, però, les coses van anar d'una altra manera gràcies a la meva mare, que va lluitar com una lleona amb la meva àvia perquè jo no tingués el futur que ella em tenia preparat: casar-me als 16 i tenir 4 fills. Em van apuntar a l'escola. Al Marroc, era la millor de la meva classe i no volia que aquí fos diferent. A Mataró s'oferia el servei de les anomenades aules d'acollida, que t'introduïen en la cultura i t'ensenyaven l'idioma per facilitar-te la integració, un servei que llavors les escoles no tenien. Així que jo anava a aquesta aula cada matí, i a la tarda a l'escola normal, a les Escoles GEM.

A aquestes aules d'acollida hi vaig trobar una professora, la Maria Major, que és la dona a la qual m'abraço a la imatge. Gràcies a ella soc tot el que soc avui. Va creure en el meu potencial, va veure alguna cosa en mi que ni jo mateixa veia. Jo estava desanimada perquè no arribava a agafar el ritme dels meus companys a l'escola i veia clar que no em podria treure l'ESO perquè anava molt endarrerida amb l'idioma. Però la Maria es quedava amb mi: "Tu pots fer més del que et penses", m'insistia. Es quedava fora de l'horari escolar, donant-me suport tant educatiu com emocional. Hi era sempre que la necessitava.

I si la Maria m'ha marcat, no puc dir menys del Ramon Salicrú Puig, que llavors era el director de les Escoles GEM. A la tarda, quan acabaven les classes a l'escola, m'agafava i se m'enduïa al seu despatx. "Aquí normalment venen els nens castigats, però tu vindràs a fer deures", m'explicava, i mentre ell feia la seva feina de director, jo m'asseïa allà i feia deures. Ell me'ls corregia, em deïa on m'havia equivocat i com ho havia de fer perquè em sortís bé, i sobretot m'encoratjava dient-me que ho podia fer molt millor. I també sempre li agrairé l'esforç per integrar-me a l'aula amb els companys. Feia grups i m'hi afegia donant-me protagonisme. Com que era bona en matemàtiques, els deïa als companys: "Si teniu algun problema li demaneu a la Hanan i ella us ajudarà".

Gràcies a l'ànim i al suport d'aquestes dues persones vaig poder tirar endavant l'ESO amb un notable, vaig poder fer dos cicles formatius, em vaig treure la carrera universitària d'empresarials, un màster en relacions internacionals econòmiques, vaig aprendre cinc idiomes i vaig poder arribar a treballar en una empresa multinacional com Dow Jones, on soc ara mateix. Avui presideixo l'Associació Intercultural Ibn Rochd i treballem amb joves que estan en la mateixa situació que jo llavors, fent reforç escolar, esport, classes d'idiomes i la prevenció del radicalisme, perquè aquests alumnes sense recursos i sense la Maria Major ni el Ramon Salicrú tinguin una oportunitat i demà arribin més lluny del que he arribat jo.

A vegades no es té prou en compte la feina dels professors i, sobretot, dels bons mestres, no els donem prou les gràcies pel que fan. Gràcies per ser uns segons pares. Gràcies per ser-hi i per deixar empremta en la nostra vida. Gràcies, Maria i Ramon.

Hanan el Yazidi Tadmori